

Bijbelstudie Centrum studie over
“De allesomvattende betekenis van het bloed door de Bijbel heen”

Geachte lezer,

Het verheugt ons, u deze studie te mogen aanbieden. Het is onze hartenwens, dat u door deze speciale studie wordt gezegend. Wanneer de Zoon Gods zegt: **“Ik ben de deur; als iemand door Mij binnenkomt, zal hij behouden worden”**. (Joh. 10:9), dan kunnen wij vandaag met grote stelligheid zeggen: Wij staan voor het sluiten van de deur, want de wederkomst van Jezus staat te gebeuren en daarmee loopt de genadetijd af. Daarom hebben wij van Godswegen de opdracht, u deze Bijbelse boodschap door te geven. Probeer u alstublieft, om het zonder vooringenomenheid te lezen.

Vragen, die er bij het lezen van deze studie zouden kunnen rijzen, willen wij, voor zover dit mogelijk is, beantwoorden. Wilt u over de inhoud van deze studie of over het Woord van God in het algemeen praten, dan is daar ook een mogelijkheid voor.

Verder hopen wij van ganser harte, dat alvorens u deze studie gaat bestuderen, u uw God en Vader vraagt om geopende oren en vooral om een geopend hart. Opdat de Heilige Geest zelve u inzicht zal geven en u zal doordringen van de boodschap, die God in deze studie tot u zegt. God wil openbaren, hetgeen Hij tot redding van de mensen gesteld heeft. Alleen met het verstand en met rede is deze studie niet te verstaan. Vertrouw aan Hem uw inzicht toe en u zult van licht tot licht gaan en steeds meer vinden tot troost en sterkte.

Met hartelijke Zegenwensen
namens het Bijbelstudie Centrum
Rob Schutte

2 Petrus 1:19

2 Tim. 4:2-4. “verkondig het woord, dring erop aan, gelegen of ongelegen, wederleg, bestraf en bemoedig met alle lankmoedigheid en onderrichting. Want er komt een tijd, dat (de mensen) de gezonde leer niet (meer) zullen verdragen, maar omdat hun gehoor verwend is, naar hun eigen begeerte zich (tal van) leraars zullen bijeenhalen, dat zij hun oor van de waarheid zullen afkeren en zich naar de verdichtsels keren”.

Bijbelstudie Centrum studie over
“De allesomvattende betekenis van het bloed door de Bijbel heen”

Laten we eerst gaan lezen uit 1 Petr. 1:13-23 *“Omgordt dus de lendenen van uw verstand, weest nuchter, en vestigt uw hoop volkomen op de genade, die u gebracht wordt door de openbaring van Jezus Christus. Voegt u, als gehoorzame kinderen, niet naar de begeerten uit de tijd uwer onwetendheid, maar gelijk Hij, die u geroepen heeft, heilig is, wordt (zo) ook gijzelf heilig in al uw wandel; er staat immers geschreven: Weest heilig, want Ik ben heilig.*

En indien gij Hem als Vader aanroept, die zonder aanzien des persoons naar ieders werk oordeelt, wandelt dan in vreze de tijd uwer vreemdelingschap, wetende, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht van uw ijdele wandel, die (u) van de vaders overgeleverd is, maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam.

Hij was van tevoren gekend, vóór de grondlegging der wereld, doch is bij het einde der tijden geopenbaard ter wille van u, die door Hem gelooft in God, die Hem opgewekt heeft uit de doden en Hem heerlijkheid gegeven heeft, zodat uw geloof tevens hoop is op God.

Nu gij uw zielen door gehoorzaamheid aan de waarheid gereinigt hebt tot ongeveinsde broederliefde, hebt dan elkander van harte en bestendig lief, als wedergeborenen niet uit vergankelijk, maar uit onvergankelijk zaad, door het levende en blijvende Woord van God”.

De kern van dit Bijbelgedeelte is, dat we gekocht zijn, niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, maar met het kostbare bloed van Jezus; vrijgekocht uit een wandel, die ons van de voorvaders was overgeleverd.

Als we het begin van de Bijbel openslaan, lezen we hoe God een begin maakt met het mensengeslacht door Adam en Eva te scheppen naar Zijn beeld en dat God ook op een bijzondere wijze gemeenschap met Adam en Eva heeft.

We lezen immers in **Gen. 3:8** dat God in de hof wandelde in de avondkoelte. *“Toen zij het geluid van de Here God hoorden, die in de hof wandelde in de avondkoelte”.* Moet u zich eens voorstellen wat dat geweest is: God, de Schepper van alle dingen, wandelt in de hof!

En dat Adam en Eva Gods voetstappen hoorden, voetstappen van hun Vader, voor Wie ze niet bang waren, maar naar Wie ze toe konden gaan, wanneer ze maar wilden, hetgeen ze ongetwijfeld ook steeds gedaan zullen hebben.

Er is een wonderbare harmonie geweest tussen de Schepper en Adam en Eva. We lezen ook, dat God hen een opdracht had gegeven, namelijk dat ze de aarde moesten vervullen en heersen over alle dieren. Daarbij kregen ze een verbod, het eten van de boom der kennis van goed en kwaad. God gaf daarbij de waarschuwing: *“ten dage dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven”.*

De mens kon dus vrij kiezen: God gehoorzamen of Hem ongehoorzaam worden. In Zijn oneindige liefde en goedheid hield God er rekening mee, dat de mens ongehoorzaam kon worden en had voor dat geval ook alweer de redding gereed. In **Openb. 13:8b** lezen we dan ook. *“wiens naam niet geschreven is in het boek des levens van het Lam, dat geslacht is, sedert de grondlegging der wereld”.*

Toen de zondeval een feit was geworden, nadat de mens de overtreding begaan had, door te luisteren naar het woord van de slang in plaats van naar het Woord van God, hadden ze zich daarmee gesteld onder het gezag van de slang. Ze hadden de vader der leugen verkozen boven hun hemelse Vader en toen trad ook meteen de geestelijke dood in.

Weer wandelt God in de hof en de mens hoort Zijn voetstappen. Maar nu lezen we niet, dat Adam en Eva zich verheugen, maar dat ze zich angstig voor God verbergen. Een geestelijke kloof tussen de Vader en Zijn kinderen, die door de mens nooit meer te herstellen was.

Maar God kwam de mens tegemoet. Voordat de Schepper de mens uit de hof wegstuurt, sluit Hij een verbond en brengt de mens, het zijn er nog maar twee, het evangelie: Er zou strijd zijn tussen het Zaad der vrouw en het zaad van de slang.

Bijbelstudie Centrum studie over
“De allesomvattende betekenis van het bloed door de Bijbel heen”

Het Zaad van de vrouw zou de kop van de slang vermorzelen, maar de strijd zou zo hevig zijn, dat het Zaad van de vrouw de hiel vermorzeld zou worden. Voordat de mens uit de hof werd weggezonden, gaf God aan, dat voortaan zijn weg zou zijn door leed tot overwinning.

Wat een wonderbare God, die de mens wegzendt maar die Zelf meegaat het diepe dal in. God zij dank, mogen wij weten, dat we aan het opklimmen zijn uit die diepte en dat er voor ons al een heerlijke verlossing is gegeven in Jezus en dat die verlossing nog vervolmaakt zal worden!

Maar het is een weg, die de mens veel kost en die bovenal God, de Schepper zeer veel heeft gekost. God zendt de mens dus uit de hof van Eden, zodat hij niet kan eten van de boom des Levens.

Achter in de Bijbel, in het boek Openbaring staat echter, dat er een mogelijkheid is voor de mens om eenmaal toch weer van die boom te eten. **Openb. 22:14. “Zalig zij, die hun gewaden wassen, opdat zij recht mogen hebben op het geboomte des levens”.**

Ook Jezus is het brood des levens en in **Openb. 22:2** lezen we. **“Midden op haar straat en aan weerszijden van de rivier staat het geboomte des levens, dat twaalfmaal vrucht draagt, iedere maand zijn vrucht gevende; en de bladeren van het geboomte zijn tot genezing der volkeren”.**

Dat is dan in het nieuwe Jeruzalem, dat nedergedaald is uit de hemel. Daar zal de mens eenmaal het eeuwige leven van God deelachtig worden. Maar hoe zal dat alles geschieden? Paulus zegt in **Gal. 1** dat hij een evangelie verkondigt, dat niet naar de mens is.

Even later zegt hij, dat hij een evangelie verkondigt, dat zijn evangelie is. Dan heeft hij zich het evangelie zo eigen gemaakt, dat het zijn evangelie is geworden. Een vreemde tegenstelling. Naar de mens gesproken is het evangelie ook niet naar de mens, het is ons volkomen vreemd.

Het zou in geen enkel menselijk brein opgekomen zijn een dergelijk evangelie, zo’n weg tot verlossing, te ontwerpen. God Zelf is de bron ervan. Als Paulus begrijpt wat de weg van God is in dat evangelie en de diepte ervan geproefd heeft, dan zegt hij; het is mijn evangelie. Mij verlost het, ik wil daar een dienst-knecht van zijn en dat is wedergeboorte.

Ten diepste is dit even aangeven hoe de mens in wezen is en hoe hij wordt, wanneer hij het evangelie van Jezus op zich laat inwerken.

We leven in een tijd, dat er steeds meer getrokken wordt aan en veranderd wordt in de oorspronkelijke bedoeling van Gods Woord. Zo wordt steeds meer verdoezeld wat in de Schrift de kracht is van het bloed van Jezus.

Daarom willen wij er nu bijilstaan, dat in Gods Woord, in Zijn evangelie, ons de weg tot verlossing wordt geschonken in het bloed.

En dat Hij, vanaf het ogenblik dat Hij de mens wegzendt uit het paradijs tot en met onze tijd en ook straks altijd weer het bloed centraal stelt. De mens wil dat in wezen echter niet. Daarom is het evangelie **“niet naar de mens”.**

De Bijbel beschrijft ons de verdere geschiedenis van de mens na de zondeval. Adam en Eva krijgen aanvankelijk twee kinderen, Kaïn en Abel. Als ze opgroeien, wordt Kaïn akkerbouwer en Abel veehouder.

Op een dag gaan ze beiden de Heer een offer brengen. Ze doen dat alle twee van het beste wat ze hebben. Kaïn neemt het beste en het eerste van wat het land hem opbracht, Abel nam één van de mooiste dieren van zijn kudde. Dan bieden ze het de Heer aan. Maar dan lezen we iets merkwaardigs in de Schrift: **“God slaat acht op het offer van Abel, maar hij wijst het offer van Kaïn af”.**

Bijbelstudie Centrum studie over
“De allesomvattende betekenis van het bloed door de Bijbel heen”

Hoe kwam dat nu? Wat zat daar achter? Nu gaan we naar de essentie van het offer. Kaïn kwam met de vrucht van het veld, die hij door *zijn* arbeid en *zijn* inspanning geoogst had.

Abel nam een dier, dat hij slechts had verzorgd, maar waaraan hij in wezen zelf niets had gedaan. Abel kwam met een plaatsvervangend leven, het leven van een dier, dat hij had verzorgd en dat hem toebehoorde.

In de Bijbel lezen we hoe God aan Kaïn uitlegt, dat Abel verstaan heeft wat God bedoelt, omdat die in feite tot God had gezegd: *“ik zou U mijn leven moeten geven, maar er is een breuk tussen U en mij, in wezen ben ik gestorven, dus geef ik u het leven van mijn plaatsvervanger”*.

Dat offer nam God aan en niet dat van Kaïn. Waar werken van de mens spreken, worden ze afgewezen: God wil de werken van de mens niet, Hij wil de instelling, die Hij geeft: plaatsvervangend leven. In wezen had God dat al gegeven in Zijn verbond met de mens.

De kop van de slang zou vermorzeld worden, maar het Zaad van de vrouw zou ook lijden. Abel begreep dat offer. Abel begreep dat hij alleen tot God kon gaan door middel van het bloed van een onschuldig offerdier; er was geen andere mogelijkheid tot geloofsgemeenschap, tot deel hebben aan het welbehagen Gods.

Dan krijgen we de geschiedenis van de mens tot aan de zondvloed. We zien dat er gedurende die periode helemaal niet meer wordt gesproken over dit offeren. We zien wel, dat het geslacht van Kaïn de overhand krijgt. Kaïn heeft Gods waarschuwing ***“als je dit offer niet wil brengen, ligt de zonde aan de deur van je hart”*** niet aangenomen.

Hij staat op tegen God en slaat zijn broer Abel dood. Het geslacht van Abel wordt voortgezet in Seth. Maar Kaïn krijgt in de loop der tijd de meeste volgelingen en de hele aarde is zo'n 1700 jaar later vol met het geslacht van Kaïn.

Van mensen, die nog willen leven naar Gods inzettingen, lezen we dat er nog één over is: Noach wandelde rechtvaardig en wordt met vrouw en kinderen door God door de zondvloed heen geleid.

Daarna komt de mens met God in een nieuw contact en we komen weer op het offer terecht. Noach moest dieren meenemen in de ark; van alle onreine dieren een paartje en van verschillende andere dieren meerdere paren.

Als de zondvloed voorbij is en Noach de aarde weer mag betreden, zien we waarom dat zo moest: Noach richt een altaar op en gaat offeren aan God. Op dat moment gaat God in Zijn Woord uitleggen wat de betekenis en de kracht van het bloed is.

Dat het bloed Hem toebehoort, dat in het bloed de ziel, het leven van het dier is en ook het leven van de mens. God gaat nu duidelijker betekenis geven aan het bloed. Hij gaat als het ware iets van de sluier oplichten. Zo mag Noach die nieuwe aarde betreden en je zou hierbij eigenlijk de woorden uit Hebreeënbrieff kun nen aanhalen: ***“niet zonder bloed”***.

Voor de zondvloed zei God, dat Hij de mens zou wegdoen van de aarde, omdat al wat uit het menselijke hart kwam boos en slecht was. Toen Noach uit de ark kwam, sprak God dezelfde woorden, maar Hij doet de mens niet weg, Hij geeft weer een nieuw verbond. Gods Woord is betrouwbaar.

De geschiedenis gaat verder; enige honderden jaren later is er weer een geslacht van mensen, die ver verwijderd zijn van het aangezicht Gods. God moet op een heel andere manier weer beginnen. Hij roept één man uit de mensenmassa, aan wie Hij Zijn plan gaat openbaren.

Die man was Abram. Hij, Abram luistert naar Gods stem en wordt afgezonderd; Hij moet uittrekken uit zijn land waar hij woont en trekken naar een land, dat hij niet kent, maar dat God hem zal aanwijzen.

Bijbelstudie Centrum studie over
“De allesomvattende betekenis van het bloed door de Bijbel heen”

Toen Abram in dat nieuwe land kwam, beloofde God hem, dat, als hij God gehoorzaam zou blijven, Hij hem zou zegenen en tot een groot volk maken, een volk, dat tot zegen zou zijn op deze aarde.

Voortaan heet hij Abraham. Dan wordt Abraham op de proef gesteld; hij en zijn vrouw Sara zijn al oud en de beloofde zoon is nog steeds niet gekomen. En dan, op een dag, als Abraham inmiddels honderd jaar oud is geworden, baart Sara de beloofde zoon. Wat een onbeschrijflijke blijdschap in het hart van beide ouders. Zijn naam wordt Isaak, het betekend: vreugde, gelach.

Isaak groeit op, hij is de stamhouder. God is getrouw en Abraham zag, dat door deze zoon dat grote, door God beloofde volk gebouwd zou worden. Maar dan wordt Abraham op een zeer bijzondere wijze op de proef gesteld, wat wij lezen in **Genesis 22**.

Midden in de rust, die Abraham heeft, hij is zeer rijk, hij is gezegend, hij woont in het hem beloofde land, hij heeft de beloofde zoon gekregen, zijn vijanden zijn door hem verslagen, God heeft getoond hem in alles te helpen, gaat God iets merkwaardigs doen.

Abraham krijgt een vreemde opdracht van God. Inderdaad, het evangelie is niet naar de mens en Gods handelen is helemaal niet naar de mens. Toch leren we bijzonder veel uit deze geschiedenis.

We lezen met elkaar **Gen. 22:1-10** *“Hierna gebeurde het, dat God Abraham op de proef stelde. Hij zeide tot hem: Abraham, en deze zeide: Hier ben ik. En Hij zeide: Neem toch uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak, en ga naar het land Moria, en offer hem daar tot een brandoffer op een der bergen, die Ik u noemen zal. Toen stond Abraham des morgens vroeg op, zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn knechten met zich, benevens zijn zoon Isaak; hij kloofde hout voor het brandoffer, begaf zich op wegen ging naar de plaats, die God hem genoemd had.*

Toen Abraham op de derde dag zijn ogen opsloeg, zag hij die plaats in de verte. En Abraham zeide tot zijn knechten: Blijft gij hier met de ezel, terwijl ik en de jongen daarginds heengaan; wanneer we hebben aangebeden, zullen wij tot u terugkeren. Toen nam Abraham het hout voor het brandoffer, legde het op zijn zoon Isaak, en nam vuur en een mes met zich mede. Zo gingen die beiden tezamen.

Toen sprak Isaak tot zijn vader Abraham en zeide: Mijn vader, en deze zeide: Hier ben ik, mijn zoon. En hij zeide: Hier is het vuur en het hout, maar waar is het lam ten brandoffer? En Abraham zeide: God zal Zichzelf voorzien van een lam ten brandoffer, mijn zoon. Zo gingen die beiden tezamen. Toen zij aan de plaats die God hem genoemd had, gekomen waren, bouwde Abraham daar een altaar, schikte het hout, bond zijn zoon Isaak en legde hem op het altaar boven op het hout. Daarop strekte Abraham zijn hand uit en nam het mes om zijn zoon te slachten”.

Abraham wist, dat hij zijn zoon moest offeren, maar toch gaat hij, zonder verweer of protest tegen God. Nu is onze vertaling van vers 8 zeer zwak. De oorspronkelijke vertaling zegt: **“God bestemde voor Zich het lam, mijn zoon wordt brandoffer”**.

Hier zegt Abraham tegen zijn zoon, dat Isaak zelf het brandoffer zal zijn. En toch lezen we aan het eind van dat **vers 8** weer: **“zo gingen die beiden tezamen”**. Wat is dat wonderbaar, dat vader en zoon samen eensgezind gingen om iets te doen wat in onze ogen onbegrijpelijk is.

Als nu Abraham het mes neemt om zijn zoon te slachten, grijpt God in. God heeft gezien, dat Abraham werkelijk alles wat hij had, zijn hele toekomst, zelfs de beloften Gods, die hij in die zoon had ontvangen, bereid was aan God terug te geven.

Alles, niet alleen de zoon, dat is al meer dan genoeg, maar alles, wat hij in die zoon ontvangen had, wil-de hij God teruggeven. God echter roept Abraham een halt toe: **“Ik heb gezien, dat je me alles wilt ge-ven”**. Dan, op het moment, dat Abraham zijn opgeheven hand laat zakken, blij dat hij zijn zoon niet hoeft te offeren en is daar achter hem in de struiken een ram, een plaatsvervanger. Nu wordt die ram geslacht en geofferd in plaats van de zoon; laat dat goed tot u doordringen, dat hier een **ram** stierf in plaats van de mens.

Bijbelstudie Centrum studie over
“De allesomvattende betekenis van het bloed door de Bijbel heen”

Hier zijn we gekomen op een punt, dat Abel al had begrepen. Hier legt God uit, in de eerste plaats aan Abraham, maar ook aan allen, die ervan gehoord hebben en aan allen, die nu leven: dat in plaats van de mens, iemand moest sterven. In het O.T. was dat een offerdier.

Maar Gods geschiedenis met de mens gaat verder. Isaak wordt tot een volk en met Jacob gaat dat volk, gedreven door voedselgebrek, naar Egypte. Daar blijft het echter en wordt dan tot slavernij gebracht in de macht van Farao. Dat duurt 400 jaar.

Maar dan gaat God dat volk, ook weer op een wonderbare wijze verlossen. In dit verlossingswerk gaat God de betekenis van het bloed, dat Hij voor die verlossing gaat gebruiken, nog weer duidelijker uitleggen. U weet, dat er tien plagen nodig waren om de Farao te brengen tot het gehoorzamen aan Zijn bevel: **“Laat Mijn volk trekken”**.

U weet ook, dat bij de laatste plaag, de engel des doods komt om in alle huizen in Egypte de eerstgeborenen te doden, zowel van mens als dier. De Israëlieten echter moeten een paaslam, een eenjarig, gaaf mannelijk rammetje van de geiten of schapen in huis nemen en dat enkele dagen bij zich houden.

Op de veertiende dag van de maand moesten ze het lam slachten in de avondschemering. Wilt u zich even indenken wat dat betekent? Een klein, onschuldig dier slachten, dat je een paar dagen in huis hebt, zodat je, je eraan hebt gehecht?

Daarna moeten ze het opeten; er moesten in elk huis zoveel mensen aanwezig zijn, dat ze het geheel konden opeten. Het bloed van dat lam, moest aan beide deurposten en aan de bovendorpel worden gestreken, zodat de doodsengel aan hun huizen voorbij zou gaan. Waar hij geen bloed ziet, gaat hij binnen en neemt het leven van de eerstgeborene. Het volk is veilig, beschermd achter het bloed van het lam.

Vijftig dagen later is het volk in de Sinaï en daar gaat God verder met het bloed. Dan wordt het verbond van de Sinaï gesloten en ook nu worden er onschuldige dieren geofferd. In **Ex. 24:8** lezen we dat het bloed ook op het volk wordt gesprengd.

Ziet u, dat in de loop van de geschiedenis het bloed een steeds nauwer contact met de mens krijgt? Dat de mens een steeds dieper, inniger aanraking krijgt met het bloed van de plaatsvervanger? Mozes is in deze verbond sluiting periode 40 dagen op de berg geweest, heeft daar met God gesproken, is er door God onderwezen en heeft er de hemelse Tempel, de Tabernakel gezien.

In die 40 dagen is Mozes op wonderbare wijze ingewijd in de hemelse Tabernakel. Hij krijgt opdracht om eenmaal weer beneden, de Tabernakel, de tent van de Eredienst en al zijn attributen te maken naar de vorm en maten en naar het voorbeeld van het hemelse, dat hem getoond is.

God laat zien hoe Hij gediend wil worden, niet op een wijze, die ons past, maar zoals Hij het wil. En Mozes gaat dat nauwkeurig en precies aan het volk leren; centraal staat in die Eredienst het bloed. Ook later als de Tempel door Salomo gebouwd wordt, is er steeds het bloed van de onschuldige plaatsvervangers. Zo hoort ook in elke Eredienst van de Gemeente de Tafel (brood & wijn) centraal in *elke* dienst te staan.

Er was niets in het leven van de Joden, van het volk Israël, dat gevierd kon worden, zonder dat er bloed werd gestort. Bij de inwijding, bij de afzondering van de priesters, ook als er feest was, bij de geboorte van kinderen: bloed, bij zonde: offerdieren, bloed bij feestvreugde of overwinning, altijd was er bloed van de offerdieren, dat rijkelijk vloeide.

Als je hierover met buitenstaanders spreekt, zegt men vaak: *“bah, moest dat nu zo? Wat primitief. Het lijkt wel heidens!”* Maar mensen, het is ook een evangelie *niet* naar de mens!

Bijbelstudie Centrum studie over
“De allesomvattende betekenis van het bloed door de Bijbel heen”

Wij weten, dat dit alles wijst naar het Lam van God, op Hem, die in onze plaats zou sterven. God heeft Zijn zegen verbonden aan die offers en ook laten zien, dat zodra het volk zich niet hield aan Zijn inzettingen, ogenblikkelijk de heerlijkheid Gods, Zijn zorg en trouw voor het volk zich terugtrok.

Deze dienst heeft 1500 jaar geduurd en toen kwam Jezus op aarde, de Zoon van God. Johannes de Doper zei van Hem: **“Zie het Lam Gods, dat de zonde van de wereld wegneemt”**. Direct aan het begin van Zijn optreden in het openbaar, wordt Hij aangeduid als **“het Lam Gods”**.

Nu gaan we iets begrijpen van de tekst uit de brief van Petrus, dat wij gekocht zijn met het dierbare bloed van Jezus en dat het al bekend was van voor de grondlegging der wereld. Als we gaan nadenken over de **Hebr. brief**, dan moet ons iets opvallen: deze brief draagt niet de naam van de schrijver, van de dienstknecht, die God als schakel heeft gebruikt om Zijn wil bekend te maken aan de mensen.

Als je de brief goed leest, wordt je in de geest als het ware verplaatst naar de Tempel Gods. Het is het meest diepe en heilige wat de mens over het leven van Jezus wordt medegedeeld. Het is alsof God zegt: **“Ik openbaar dit aan jullie door de Heilige Geest, maar het is niet nodig dat jullie weten welke mens Ik als schakel heb gebruikt”**. Want in wezen is die mens volkomen onbelangrijk. Gods Geest leert en onderwijst ons.

In **Hebr. 6:17** lezen we over een raad Gods en dan zien we iets merkwaardigs. In de geest worden we verplaatst in het hemelse, in de hemelse Tabernakel van voor de grondlegging der wereld. En laten we eens samen lezen **Hebr. 10:5-7**. **“Daarom zegt Hij bij Zijn komst in de wereld: slachtoffer en offergave hebt Gij niet gewild, maar Gij hebt Mij een lichaam bereid; in brandoffers en zondoffers hebt Gij geen welbehagen gehad. Toen zei Ik: zie, hier ben Ik, in de boekrol staat van Mij geschreven, om Uw wil, o God, te doen”**.

God heeft gevraagd: **“Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan?”** **Jes. 6:8**. Zo zien we de drie-enig heilige God. **“Toen zei Ik”** in **vers 5** slaat niet op het moment van de vleeswording van Jezus, maar dat slaat op de raad Gods, van in den beginne, van voordat de aarde gegrondvest was. Toen was Jezus al bereid om te gaan en om een Lichaam aan te nemen om het offer Gods te brengen, om als een Lam naar het kruis van Golgotha te gaan.

Nu keren we even terug naar **Gen. 22** waar Abraham en Isaak tezamen gingen naar de berg Moria. Als we nu die hele menselijke geschiedenis overzien, dan is het een gaan van de Drie-enige God met de mens. In wezen echter is het een gaan van God de Vader, waarin de mens wordt uitgenodigd mee te gaan. Het is niet een weg, die de mens zou kiezen of die hij zelf zou kunnen verzinnen

Als Jezus op aarde komt, gebeurt er precies hetzelfde wat er in **Gen. 22** over Abraham en Isaak geschreven staat. Ook nu gaan God de Vader en Zijn Zoon, Jezus, de Christus, tezamen: drie dagen . . . drie jaar. . . . En dan komt het ogenblik, dat de berg Moria in het zicht komt.

De Heer ziet de plaats waar geofferd moet worden, Hij wist het: Zijn weg was een komen om te gaan naar het kruis van Golgotha. Ook Jezus zien we de berg opgaan, ook Hij droeg het hout voor het offer, niet een takkenbos, maar een kruis. We zien de Vader niet, maar Hij ging wel mee!

Als Jezus bijna onder de last van het kruis bezwijkt, grijpt een Romeins soldaat een voorbijganger, zomaar een willekeurige man, om het kruis verder de berg op te dragen. Dat was Simon van Cyrene, die duikt zo uit de geschiedenis op, onbekend, maar die man wordt gedwongen het kruis te dragen.

Daarop hoorde ik de stem des Heren, die zeide: Wie zal Ik zenden en wie zal voor Ons gaan? En ik zeide: Hier ben ik, zend mij”. Dat is een wonderbare sprake Gods, want in wezen zegt God hier tot ons: niet Mijn Zoon, maar u, onbekende mens behoort dat kruis te dragen, want in wezen ben jij door de zonde, de dood schuldig! Simon draagt het kruis naar boven, maar wordt dan verder volkomen uitgeschakeld.

Bijbelstudie Centrum studie over
“De allesomvattende betekenis van het bloed door de Bijbel heen”

Nu breekt het ogenblik aan, dat Gods Zoon aan het kruis wordt genageld. Nu is er geen stem, die roept: *“halt”*! Nu wordt duidelijk bewezen hoe groot en diep Gods liefde is en de liefde van God de Zoon. Hij gaat aan het kruis.

En nu staat er in de Bijbel dat op het moment dat de Heer Jezus gaat sterven, het donker wordt op de gehele aarde. **Luc. 23:44-45a** *“En het was reeds ongeveer het zesde uur en er kwam duisternis over het gehele land tot het negende uur, want de zon werd verduisterd”*.

Dat is een merkwaardige duisternis, waarin we het volgende mogen zien: Wie zou Isaak gedood moeten hebben, wanneer dat offer had moeten doorgaan? Dat was Abraham, Isaak's vader. En wie doodde nu de Zoon? Dat was God de Vader Zelf. Maar de mensheid kon daar geen getuige van zijn, niemand kan God zien, God hulde Zich in diepe duisternis.

Toen ging in vervulling de profetie uit **Zach. 13:7** *“Zwaard waak op tegen mijn herder, tegen de man die mijn metgezel is, luidt het Woord van de Heer der heerscharen, sla die herder”*. Dat is het zwaard van God, die zijn metgezel, Zijn Zoon doodde.

Op dat ogenblik scheurde het voorhangsel van de Tempel van boven naar beneden. Daarmee gaf God te kennen, dat het oude, dat Hij had ingesteld naar het voorbeeld op de berg, voorbij was. Dat handelen van God met de mens was voorbij: Nu was het bloed gestort, waarop al die duizenden offerdieren hebben gewezen. Nu is door dit offer de zonde voor goed weggedaan, er zal geen bloed meer vloeien.

Het voorhangsel scheurde en gaf weer toegang tot het Heilige der Heiligen, tot God Zelf. Waar slechts eenmaal per jaar de Hogepriester mocht komen met het bloed, doet God nu het voorhangsel weg en geeft door het bloed van het Lam aan een ieder de toegang tot Hem. In wezen is de strijd gestreden.

Aan het begin van de Bijbel stuurt God de mens weg uit de hof van Eden; met een flikkerend zwaard wordt de weg tot de Boom des Levens bewaakt. In **Rom. 5:1** (ook op vele andere plaatsen in het Woord) staat, dat we vrede hebben met God door Jezus; en even verder staat in **vers 10**, dat we met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon.

In **Hebr. 9:7-18** lezen we, dat het eerste verbond *“niet zonder bloed”* werd ingewijd. In **vers 11-12** staat: *“Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte Tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het Heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf”*.

Mozes mocht de berg op en aan Mozes werd de Tempel (Tabernakel) getoond. En hij moest de afschaduwing maken. Die hele dienst moest hij instellen en hij moest er zorg voor dragen, dat het volk werd ingeprent, dat ze het aldus zouden houden.

Aan Jezus wordt de Tempel Gods niet getoond, maar Hij gaat er binnen met Zijn eigen bloed, als het Lam Gods. Op grond van dit wonderbare bloed, waar de hele Bijbel heen wijst, gebeurt er met ons het volgende: wij hebben door dit bloed een eeuwige verlossing gekregen.

Dat staat in **Hebr. 9:11-12** *“Maar Christus, opgetreden als hogepriester der goederen, die gekomen zijn, is door de grotere en meer volmaakte tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van deze schepping, en dat niet met het bloed van bokken en kalveren, maar met zijn eigen bloed, eens voor altijd binnengegaan in het heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf”*.

Hij is binnen gegaan in het Heiligdom, waardoor Hij een eeuwige verlossing verwierf. Vrijgekocht uit de zondeval. God stuurde ons weg, maar door het bloed van Jezus kunnen we terugkomen, is er weer ontferming *“door Zijn offer is de zonde weggedaan”* staat er in **vers 26**; bij God weggedaan.

Zodra je door het bloed van Jezus deel hebt aan de verlossing, neemt God de sluier ook van je verstand weg, zodat je gaat zien hoe groots het is, dat God het aldus heeft gedaan. Leven voor leven, Goddelijk leven voor menselijk leven, waardoor voor de gevallen mens de deur terug naar God wordt geopend.

“De allesomvattende betekenis van het bloed door de Bijbel heen”

We kunnen nog niet zo met God wandelen en spreken zoals Adam en Eva in de hof, maar halleluja, we hebben wel weer gemeenschap met God en Hij is opnieuw onze Vader door het wonderbare bloed van Jezus, de Christus der Schriften. Deze heerlijke, dierbare gemeenschap met Hem is er opnieuw!

Amen.

De Heer Zegene u.